

Sjúrður Hammer segði, at eins og hjá Beethoven, sum ikki kundi hoyra tað, hann sjálvur hevði skapt, tí hann gjørdist deyvur, so kann Jens-Kjeld Jensen illa siggja ta stóru lúsasamling, sum hann hevur megnað at bygt upp

num hesa vikuna." Fólk vóru íðin at senda myndir og kykt, og samskipt varð síðan í blaðnum.

- Men, tit hava so sanniliga eisini fylgt við og hava dugað at brúkt fólksligheitina á talgildum pallum til at breiða enn meira kunnleika um sjáldsamar plantur, fuglar, dálking og náttúru sum heild út til fýroyingar.

Tit hava vakt okkum!

Men, eitt er at fáast við tey tingini, sum øll gleðast um. Nakað annað er at tora at vera kærarin og kritikarin - tann, sum troyttar kommunur, stovnar og fýritøkur. Ja, tann sum dryppar malurtina í bikarið.

- Tað er ikki altíð lætt, men tit bæði tora. Tykkara áhaldni og dirvi hevur eitt nú víst almenninginum á trupulleikan við pettum av spreingileidningum, sum reka upp á strendurnar.

Sjúrður Hammer vísti í hesum sambandi á, at nú er ein kanning komin frá systirfelagsskapinum hjá teimum, sum hava latið Jens-Kjeld Jensen umhvørvisvirðisløn.

- Henda kanning vísir á, hvat kundi verið gjørt fyri at sloppið undan hesi dálking. Tað er neyðugt, at einstaklingar vísa á, tá okkurt ikki er rætt. Tá okkurt, vit menniskju ynskja okkum, sum dálkar og skaðar náttúruna. Tit bæði tora - eisini at venda aftur og varskógva eina ferð aftrat, um eingin lurtar fyrstu ferð. Hetta er nógv vert fyri vin tykkara, náttúruna, men hetta er eisini nógv vert fyri okkum onnur. Tit vekja okkum og geva øðrum dirvi til at gera tað sama, sum tit gera.

Sjúrður Hammer duldi ikki fyri, at tey eru mong, sum hava stóra virðing fyri tí arbeiði, ið Jens-Kjeld Jensen sum náttúrugranskari hevur lagt eftir teg.

- Tær dámar so væl at siga, at tú bara ert ein danskur kokkur úti í Nólsoy, men vit eru fleiri, sum vóna, at tú og Marita kanska kunnu brúka umhvørvisvirðislønina til at sova leingi onkran sunnumorgun í staðin fyri at fresa landið upp og niður fyri at finna sjáldsamar blómur ella kykt, segði hann brosandí.

Tá eygu og oyru vikna

- Eg veit, at tú framvegis hevur

sera nógv jørn í eldinum. Tað er væl kent, at Ludwig van Beethoven var byrjaður at blíva deyvur longu, tá hann skrivaði sína fimtu symfoni. Men, fleiri av sínum kendastu meistaraverkum skrivaði hann, eftir at hann var vorðin heilt deyvur. Vit vísindafólk tosa vanliga ikki í slíkum sentimentaliteti um meistaraverk, tí tá tú hevur skrivað og útgivið firvalda-bókina, ert tú longu farin í holt við at gera yvirlit yvir eiturkoppur. Og, tá tann uppgerðin er gjørd, er tað okkurt annað sum bíðar. Men, eg vænti so avgjørt, at fleiri náttúrufrøðiligar symfoniir ella meistaraverk eru í væntu.

Í hesum sambandi nevndi Sjúrður Hammer, at sjónin hjá Jens-Kjeld Jensen seinastu árin er farin at bila. Hann vísti á, at tað er lagnunar speisemi, at maðurin, sum hevur lagt so nógv í at savna inn flugur, loppur og annað smákykt, nú hevur eina viknandi sjón - og at tað júst skal vera sjónin sum viknar.

- Men, hetta hevur ikki steðgað tær, heldur øvut! Arbeiðið, sum tú fæst við, hevur fingið ein serligan skund, sum vit mageligu akademikarar í Havn klára illa at fylgja við í.

Sjúrður Hammer helt fyri, at eins og hjá Beethoven, sum ikki kundi hoyra tað, hann sjálvur hevði skapt, so kann Jens-Kjeld Jensen illa siggja ta stóru lúsasamling, sum hann hevur megnað at bygt upp á klettunum í Atlantshavi.

- Hetta er tann beiski veruleikin, og hetta eigur at geva eina eyka stóra virðing fyri tí arbeiði og virki, sum Jens-Kjeld Jensen fæst við. Umhvørvisvirðislønin er tí eisini ein heiður til forvitnið um, hvussu verðin hongur saman og forvitni um, hvat okkara pláss er í verðini. Hetta er tann ósjónliga drívmegin, ið vit vísindafólk hava til felag við listafólk.

O g v e g n a Umhvørvisstovuna endaði Sjúrður Hammer við hesum orðum:

- Lat ongan iva vera um, at heiðurin, tit hava vunnið, er sera væl uppiborin, og vit kunnu av sonnum siga, at tit eru teir fremstu fólksligu frøðingarnir, vit eiga í Føroyum.

Nógv størri enn eg helt

Røddin hjá Jens-Kjeld Jensen er ikki tagnað, tó at hann nú hevur fingið norðurlandska umhvørvisvirðisløn. - Politiska líkasælan er púrasta óskiljandi, sigur hann

VILMUND JACOBSEN

- Hetta er faktiskt nógv størri, enn eg í fyrstu syfti hevði roknað við. Nógv fólk hava heilsað. Eg havi snakkað í telefon, og eg havi fingið nógv var teldupostar - eisini úr útlandinum. Eg hevði ikki roknað við slíkum uppmærkssemi, síðan tað gjørdist alment, at eg fekk umhvørvisvirðislønina.

Tað sigur Jens-Kjeld Jensen, sum heilt frá barni av hevur havt stóran áhuga fyri øllum tí, sum livir og rørir í náttúruni.

- Síðan eg gjørdist vaksin, havi eg havt ymisk tíðarskeið, har eg havi kannað ymiskt í náttúruni, og hetta er altíð endað við einari grein um tað, eg havi fingist við. Ofta er tilfarið greitt úr hondum saman við vísindafólki kring um í heiminum, sum eg havi samstarvað við.

Jens-Kjeld Jensen sigur, at tað arbeiði, hann ígjøgnum árin hevur gjørt, væl hjálptur av konu síni, Maritu Gulklett, kann samanberast við ein kavabólt, sum bara er blivin størri og størri, eins og sjónarringurin eisini er vorðin meira víðfevndur.

- Tað byrjaði jú alt við fuglum, tá eg var barn og eisini við sniglum, ið høvdu mín áhuga. Eg var ein av teimum, sum ikki tímdi at ganga í skúla. Var eg barn í dag, hevði eg helst verið róptur eitt ella annað, sigur hann brosandí.

Jens-Kjeld Jensen vísir á, at sær hann eina flugu - ella eitt hvørt dýr, hann ikki kennur - ja, so hevur hann eisini áhuga í at vita, um flugan er lokal, sum hann tekur til - ella, um hon er komin uttaneftir.

Pengar og atkvøður

Kendi fugla-og djórakennarin í Nólsoy sigur tingini, soleiðis sum hann heldur, at tey eru og skulu sigast.

- Eg havi varhugan av, at politikarar eru áhugaðir í pengum og atkvøðum. Tað er mær óskiljandi, at tey fólkavaldu ikki hugsa um, at tey skulu geva landið víðari til sínar

eftirkomarar. Tað tykir mær, sum tey halda, at tey fara at vera her í allar ævir, og at alt fer at halda fram sum nú.

Men, soleiðis verður tað bara ikki.

- Vit siggja ymiskt, sum kemur úr útlandinum sum eitt nú flatmaðk og morsnigil eins og fleiri plantur, sum spjaða seg í okkara umhvørvi. Vit hava onga náttúruverndarlóg.

Jens-Kjeld Jensen vísir á, at tað stendur ikki í nakrari lóg, at vit ikki mugu leggja kunstgras á eitt parperingspláss. Ei heldur, at vit ikki mugu dálka umhvørvið við plastikki.

- Kunstgras skal vera á einum fótboaltsvølli og onga aðrastaðni. Men, Umhvørvisstovan kann einki gera, tí tað finst eingin lóg á økinum. Soleiðis er tað allan vegin ígjøgnum.

Óskiljandi líkasæla

Jens-Kjeld Jensen sigur seg als ikki skilja líkasæluna hjá politikarum, og at tey ikki hugsa um, at her skulu fólk liva ætt eftir ætt.

- Tað hevur altíð verið lættari at snakka enn at handla. Tú hoyrir eisini, hvat snakkað verður um, nú kommunuval stundar til, og tað er sum so ikki stórir munur á lands-og kommunalpolitikarum í so máta.

Hann vísir á, at upp undir valini verður snakkað um eina náttúruverndarlóg, men tá so valið er lagt aftur um, verður ætlaða uppskotið til lóg lagt í eina skuffu, og har verður tað liggjandi, til val verður aftur.

- Soleiðis hevur tað verið í nógv ár, sigur Jens-Kjeld Jensen.

Hann vísir á, at tað er fullkomiliga líka mikið, hvørjir flokkar, talan er um. Tað er sama søga allan vegin í gjøgnum, og eingin ger nakað, ið munar.

Jens-Kjeld Jensen fær umhvørvisvirðislønina, sum er á 350.000 krónur, fyri at hava varpað ljós á margfeldi í føroysku náttúruni í meira enn 40 ár.